

Ο Ζαβολιάρης (Καρτέρης Μιχαήλ)

Οι περιπέτειες μιας κατσαρόλας

Αχ! Δεν το πιστεύω. Επιτέλους, το λεωφορείο μεταφορών με πάει στο μαγαζί με τα κουζινικά σκεύη κι από κει ποιος ξέρει... Αχ! Κι από εκεί θα με πάρει μια οικογένεια που κάθε μέρα θα με χρησιμοποιεί και θα μοσχοβολάει το σπίτι.

Φτάσαμε. Θα με βάλουν σ' ένα ράφι μπροστά μπροστά, να με βλέπουν όλοι, να με καμαρώνουν και να λένε: «Μα τι ωραία κατσαρόλα είναι αυτή!» Κι δεν θα είμαι καμιά φθηνή κατσαρόλα. Θα κάνω πάνω από εκατό ευρώ, γιατί εγώ δεν είμαι μια κοινή κατσαρόλα. Θα είμαι μια... ε, μια... Δεν ξέρω βέβαια τι ιδιαίτερο έχω, αλλά θα το βρω. Να, ανοίγει η πόρτα τώρα. Θα βγω έξω επιτέλους. Θα είμαι ελεύθερη να με πάρει όποιος προλάβει. Ωχ! Μα πού με πάνε; Τι είναι αυτό το μαύρο δωμάτιο; Πού είναι το όμορφο ράφι μου;

Είμαι εδώ μισή ώρα κι ακόμη να καταλάβω πού είμαι. «Αποθήκη λέγεται, κοπελιά, αποθήκη!» Φαίνεται από την Εκάλη που μας ήρθες δεν είχατε αποθήκες. Με ζάλισες μισή ώρα τώρα, αχ! Τι θα κάνω τώρα. Και αχ και βαχ, σταμάτα επιτέλους, είπε μια βαριά φωνή. Τότε μια δεύτερη φωνή ακούστηκε πιο... πιο διαφορετική, πιο βλάχικη και είπε: «πώς μιλάς έτσι σε μια κιουριά;» Κι η πρώτη, η βαριά φωνή αποκρίθηκε: «Όπως θέλω θα μιλάω, ρε μπάρμπα. Μα δεν βλέπεις πόση ώρα μιλάει και μου έχει σπάσει τα νεύρα;» Τότε η άλλη φωνή απάντησε πιο σοβαρή: Αχ! Οι σημερινοί νεολαίοι δεν ξέρουν πώς να φερθούν! «Τι μας λες, θείο, που δεν ξέρουμε πώς να φερθούμε!» μίλησε θυμωμένα η βαριά φωνή. Εγώ έτοιμη να κλάψω φώναξα με όλη μου τη δύναμη: ΣΤΑΜΑΤΗΣΤΕ! Ξαφνικά σιωπή. Βλέποντας ότι έπιασε, είπα ξανά: «Δώστε τα χέρια, γίνετε φίλοι και μαζί θα βγούμε από εδώ.» Εκείνη τη στιγμή και οι δύο έδωσαν τα χέρια και ταυτόχρονα είπαν: «Φίλοι, συγγνώμη για τα λόγια μου».

Κι έτσι και οι τρεις ως φίλοι πλέον αρχίσαμε να φτιάχνουμε το σχέδιό μας. «Εγώ λέω να το σκάσουμε από την πόρτα» είπε ο Τηγάνης, που ήταν η διαφορετική βλάχικη φωνή. Τότε ο Φώτης, που ήταν ένα μπρίκι για καφέ, γνωστός και ως η βαριά φωνή, απάντησε στον Τηγάνη: «Ναι, και οι άνθρωποι δεν θα τρομάξουν, όταν δουν τρία κουζινικά σκεύη να τρέχουν ανέμελα μέσα σ' ένα μαγαζί, μιας και είναι το πιο φυσιολογικό πράγμα στον κόσμο!» Ο Τηγάνης του απάντησε ντροπιασμένος: «Ναι, έχεις δίκαιο. Θα τρομάξουν!» Εκείνη τη στιγμή μού ήρθε μια ιδέα. «Να βγούμε από τον αεραγωγό» πρότεινα και οι δυο τους συμφώνησαν αμέσως. Από τη μια στιγμή στην άλλη βρεθήκαμε στον αεραγωγό να περπατάμε προς το φως που φανταζόμασταν ότι βλέπαμε μιας και δεν βλέπαμε την τύφλα μας, μέχρι που ο Φώτης βρήκε έναν διακόπτη και είπε: «Παιδιά, βρήκα το φως! Να ο διακόπτης!» Ο Τηγάνης αγανακτισμένος που κάθε τρεις και λίγο σκουντουφλούσε, φώναξε: «Πάτα τον πια, να δούμε λίγο φως!» Όταν ο Φώτης πάτησε τον διακόπτη, δεν άνοιξε το φως αλλά ο ανεμιστήρας κι έτσι βρεθήκαμε να κρατιόμαστε ο ένας από τον άλλο. Όμως ο αέρας ήταν τόσο δυνατός, που μας παρέσυρε και κουτουλάγαμε είτε ο ένας

πάνω στον άλλον είτε πάνω στα τοιχώματα του αεραγωγού. Έτσι αποκτήσαμε κάτι καρούμπαλα... να! Όταν ο αέρας δεν μας έφτανε πια, πέσαμε όλοι κάτω κουρασμένοι και χτυπημένοι, αλλά πάνω από όλα απελπισμένοι. Ήμασταν στο πάτωμα τουλάχιστον μια ώρα, ώσπου ο Τηγάνης παρατήρησε λίγο φως να έρχεται από τη γωνία και φώναξε: «Παιδιά, να η έξοδος, σωθήκαμε!»

Πράγματι, λίγο φως ερχόταν από τη γωνία. Έτσι με όλη μας τη δύναμη συρθήκαμε ως εκεί και την είδαμε. Η έξοδος ήταν μια τρύπα που οδηγούσε στον δρόμο. Χωρίς δεύτερη σκέψη ορμήσαμε στην τρύπα και βρεθήκαμε στον δρόμο. Κρυφτήκαμε πίσω από έναν κάδο και σχεδιάζαμε τις επόμενες κινήσεις μας. Ο Φώτης πρότεινε να μπούμε στο κατάστημα και να πάμε μόνοι μας στο ράφι. Όλοι είπαμε «ναι», αλλά μελαγχολικά, γιατί ξέραμε ότι δεν επρόκειτο να ξαναϊδωθούμε, αφού θα μας αγόραζαν διαφορετικοί άνθρωποι. Κάναμε να μπούμε μέσα, όταν μου ήρθε μια ιδέα και φώναξα: «ΣΤΑΜΑΤΗΣΤΕ!» Είχα ξαναφωνάξει έτσι, αλλά αυτή τη φορά δεν το έκανα με τον ίδιο τρόπο. Το είπα... πιο λυπημένα... Με περισσότερη αγάπη για τους φίλους μου συνέχισα τη φράση: «Δεν θα μπούμε μέσα.» Κι οι δυο με κοίταξαν με απορία· συνέχισα: «Καλά ακούσατε, δεν θα μπούμε μέσα!» Αυτοί με την απορία ακόμη στα μάτια τους ρώτησαν: «Και... τι θα... τι θα κάνουμε!» Απάντησα με αυτοπεποίθηση: «Θα πάμε όλοι μαζί σε εστιατόριο.» Με κοίταξαν χαρούμενοι και φωνάξαν ταυτόχρονα: «Τέλεια ιδέα». Αγκαλιαστήκαμε και ξαναπήγαμε πίσω από τον κάδο, για να συνεχίσουμε το σχέδιο του εστιατορίου.

Προτείναμε όλοι καλές ιδέες, αλλά ακόμα να καταλήξουμε κάπου. Δεν ξέραμε και σε ποιο εστιατόριο θα πηγαίναμε, ώσπου μου ήρθε μια εικόνα από το φορητό. Ένα εστιατόριο, τους είπα: «Ξέρω που θα πάμε! Είδα ένα εστιατόριο έτσι όπως ερχόμασταν. Με κοίταξαν και είπαν: «Αλλά τι! Τι έγινε, πού είναι αυτό το εστιατόριο;» Πιο μαζεμένη αυτή τη φορά είπα: «Δεν θυμάμαι την οδό». Κι εκείνοι ταραγμένοι φώναξαν: «Τι;» Προσπάθησα να θυμηθώ την εικόνα του εστιατορίου. Είχε πάνω ένα 17. Ήταν οδός ... 17. Όμως, ποια οδός ήταν; Για δέκα λεπτά κανείς δεν μιλούσε. Τα δύο αγόρια με κοίταζαν αγωνιώντας κι εγώ με κλειστά τα μάτια προσπαθούσα να βρω την οδό. Πέντε λεπτά μετά μου ήρθε. Ήταν οδός Ομήρου 17. Το φώναξα: «Ομήρου 17, οδός Ομήρου 17!» Έτρεξαν και με αγκάλιασαν. Τα είχαμε βρει όλα εκτός από το πώς θα πάμε εκεί. Ο Φώτης πρότεινε να μπούμε σε ένα ταξί και να πηδήξουμε έξω, όταν φτάσουμε. Συμφωνήσαμε και οι άλλοι δύο, μιας και δεν είχαμε πολύ χρόνο. Σε λίγη ώρα το εστιατόριο έκλεινε. Για καλή μας τύχη, ακριβώς μπροστά μας μια γιαγιά σταμάτησε ένα ταξί. Χωρίς δεύτερη σκέψη πηδήξαμε μέσα στην τσάντα της γιαγιάς και από εκεί βρεθήκαμε στο πορτ μπαγκάζ του ταξί. Όταν η γιαγιά είπε στον ταξιτζή πού να πάει, το αίμα μας πάγωσε. Η διεύθυνση ήταν Ομήρου 17. Αρχίσαμε να αγκαλιαζόμαστε και με αγωνία να περιμένουμε τη στιγμή που επιτέλους θα μπαίναμε στην κουζίνα του εστιατορίου.

Μέχρι να φτάσουμε στο εστιατόριο επικρατούσε ησυχία, ώσπου το ταξί σταμάτησε. Η γιαγιά έδωσε τα χρήματα στον ταξιτζή και ήρθε να πάρει την τσάντα της με εμάς μέσα. Όταν μπήκαμε στο εστιατόριο, μαγευτήκαμε από την φινέτσα του. Μια όμορφη και χαλαρωτική μουσική ακουγόταν και οι άνθρωποι ήταν ήρεμοι

και ευχαριστημένοι από το νόστιμο φαγητό. Είδαμε όλοι το καροτσάκι που μεταφέρει το φαγητό και χωρίς να πούμε λέξη, μόνο κοιτάζοντας ο ένας τον άλλον, πηδήξαμε ταυτόχρονα και βρεθήκαμε στο καροτσάκι που πήγαινε στην κουζίνα. «Επιτέλους, τα καταφέραμε», είπα. Χαρούμενος τότε ο Φώτης λέει: «Ακούστε πώς κάνουν τα άλλα κουζινικά: ντριν ντριν ντριν ντριν ντριν ντριν ντριν ντρίνα ντριν».

-Ξύπνα, αγάπη μου, θα αργήσεις στο σχολείο.

-Άσε με, ρε μαμά πέντε λεπτά ακόμη.

-Ξύπνα, αγάπη μου!